

at en aldeles tilsvarende Regel som den, der nu findes i det foreliggende Lovforslag, for to Aar siden er sat ind i Konkursloven. Det Exempel fra det praktiske Liv, hvortil det ærede Medlem ogsaa støttede sig, kan jeg ikke lægge nogen sædeles stor Vægt paa, fordi det, hvis jeg forstod det ærede Medlem ret, ikke var nogen Opreisningsbevilling, der i det omhandlede Tilfælde blev sendt til Underdommernes Erklæring, men en Ansøgning om Bevilling til at føre nye Bidner. Det er en Misforstaaelse af den ærede Medlem, naar han mener at kunne søge nogen Støtte for Forslaget under Nr. 70 deri, at hele Udvalget har været enigt om at udstemme § 90; thi det er for Mindretallets Bedkommende, saaledes som den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, kun en ganske foreløbig Stilling, saa at, hvis den anden Lov om Skiftegebyrer ikke skulde blive vedtagen, og denne alligevel skulde fremmes, maatte vi atter sætte § 90 ind i Loven. De Medlemmer, der ikke ere med til Forslaget under Nr. 70 have ikke det Mindste mod Lovforslagets § 90, hvorefter Skiftegebyrerne gaa ind i Statskassen mod Erstatning til Retshetjentene. For saa vidt det ærede Medlem ogsaa i Dørigt argumenterede for denne Paragraf, tror jeg heller ikke, at han havde ganske Ret, og navnlig vil jeg gjøre opmærksom paa, at § 90 allerede fandtes i Lovforslaget, da det kom ifjor fra Landsstinget, og det er altsaa klart, at denne Paragraf slet ikke staa i nogen særegen Forbindelse med Sportelloven, thi den var optagen i dette Lovforslag paa en Tid, da Sportelloven slet ikke eksisterede. De finantzielle Overveielser, som ifjor blev virkede, at det varede saa længe, inden Lovforslaget kom fra Landsstinget, angik denne § 90, men slet ikke Skiftesportelloven og endnu mindre de Retsspleien vedkommende Omkostninger, som det ærede Medlem laber til at ville bringe til Forhandling under den forestaaende Behandling af Skiftesportelloven. Med Hensyn til dette vil jeg dog bemærke, at det synes mig underligt at forlange, at Processkommissionen, hvis Forhandlingens Standpunkt man slet ikke kender, allerede skulde have Overflag over, hvad den ny Retsspleie vil koste; derom vil der virkelig tidnok blive Spørgsmaal, naar vi komme til den ny Retsspleie. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) paakaldte Justitsministerens Hjælp til at holde paa de Ord: „til rette Forsalbstid.“ Jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan vente at faae Hjælp deraf, thi disse Ord findes ikke i Ministerens oprindelige Forslag, de ere indsatte i Landsstinget. Naar den ærede Minister saa udførlig omtalte de mange Forslag, der ere fremkomne fra Udvalgets Side for at raade Bod paa Ulemperne med ubenlandske Arvinger, omtalte han ikke Indholdet af § 51, som jeg tillod mig at anføre som Støtte for, at jeg noget havde forandret mit Standpunkt overfor Flertallet. Jeg har altid

erkjendt, at det vilde være besynderligt, at der kunde paadrages en fraværende myndig Arving et betydeligt Gjældsansvar ved Optraeden af en Fuldmægtig, som er ham paaactroieret; men min herfra hentebe Indvending mod Forslaget har tabt Meget af sin Betydning derved, at jeg har set, at noget Saadant allerede er tilfæde i selve Lovforslaget, nemlig i selve den citerede § 51. Der staa ganske vist „Børgere“ og ikke „Fuldmægtige“, men Meningen med de Fuldmægtige, som Endringsforslaget under Nr. 14 opstiller, er den samme, som om man havde kaldt dem Tilfynsværger for de fraværende Arvinger. Det er heldigt, at det synes at ville blive fuldkommen Enighed om de Forslag, der angaa Indfaskers og Kurators Stilling. Jeg holder mig overbevist om, at den Betingelse, som den ærede Minister stillede for at kunne tiltræde Forslagene under Nr. 33 og 35, nemlig at Mindretallets Forslaget under Nr. 34 blev vedtaget, vil blive opfyldt, og jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Vrå (Steenstrup) allerede har tiltraadt Endringsforslaget under Nr. 34, samt at man ikke maa lade sig vilde af, at Forslaget optræder som stillet af et Mindretal. Sagen er den, at dette Forslag først blev til efter at Udvalgsbetænkningen allerede var understreven, og saaledes egentlig ikke har foreligget for det samlede Udvalg. Efter at ærede Medlemmer nu ere blevene bekendte hermed og have hørt, hvorledes den ærede Minister stiller sig dertil, antager jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at Forslaget vil kunne tiltrædes af Alle. Det ærede Medlem for Vrå gjorde opmærksom paa, at der er en lille Forskjel mellem den i Forslaget under Nr. 34 opstillede Regel og den tilsvarende Bestemmelse i Konkursloven, idet der nemlig her ikke er Tale om et andet Valg, en anden Afstemning. Grunden er navnlig den, at man i disse Dødsboer ikke har anset det for rigtigt at faae en saa omstændelig Fremgangsmaade, som der snarere kan være Brug for i de egentlige Konkursboer, hvor de Interessers, der staa mod hinanden, kunne være mere modsatte og stridende. Den ærede Minister spurgte, om det var Udvalgets Mening, at Forbudet i Forslaget under Nr. 35 skulde forstaaes saaledes, at Retshetjentsfuldmægtige eller andre tjenende Personer ikke vare udelukkede fra at indfaskere efter Løssre-auktioner. Jeg skal dertil svare, at det er Udvalgets Mening, og at man for en Sikkerheds Skyld netop har udtalt det i Motiveringens. Det er netop paa Grund deraf, at jeg har kunnet være med til Forslaget under Nr. 35, som maaste ellers gaar disse Fuldmægtiges Stilling og Interessers noget nær. Jeg anser det for Hovedsagen, at deres Afgang til at indfaskere efter Løssre-auktioner ikke bliver dem beskaaret, medens jeg skal erkjende, at der kan anføres gode Grunde for, at egentlige Indfaskationer af Boets Fordringer ikke let bør overdrages til dem. Det ærede Medlem